

Szabadságharcunkat az autonómiáért ma a demokrácia és a jog eszközeivel vívjuk

2014. 3. 17.

Maksa, 2014. március 15.

1848 fényesen ragyogó csillag a magyarság történelmében. Nemzeti ünnepünkön mindig ezt a ragyogást idézzük, hogy erőt merítsünk belőle mindennapjaink szabadságharcához. Hogy beragyogja azt, hogy világítsa az utat, amelyen mennünk kell a jelenen át a jövő felé.

Ma, 2014-ben, megváltozott körülmények között és a modern kor eszközeivel, de ugyanazt a szabadságharcot vívjuk, mint akkor eleink.

Idézzük fel, mit is akartak legjobbjaink 1848-ban: **szuverenitást** - felelős kormányt az országnak, **demokráciát és szabadságot**, továbbá **egyesíteni a nemzetet** - Uniót Erdéllyel.

Eltelt másfél évszázadnyi történelem, a magyarság túlélt három önkényuralmi rendszert és két világháborút, egyharmadára fogyott az ország és szerteszakadt a nemzet, határok keresztül-kasul szabdalgják testét. „De oly sok balszerencse közt és oly sok viszály után ... még él nemzet e hazán.”

Mit akar ez az élő és élni akaró nemzet ma: erős, szabad és szuverén Magyarországot, egyenrangút

Európa demokratikus államai között, szabad és önmagukat demokratikusan megszervező nemzeti közösségeket a Kárpát-medencében és egyesíteni a nemzetet – határmódosítás nélküli nemzetegyesítést.

1848-ban fegyvert fogott a nemzet jobbik része megvédeni szabadságát – Kossuth Lajos hadba hívta honvédjeit, Bem apó és a tábornokok, a későbbi aradi 13-ak élére álltak a hadaknak, itt, Háromszéken Gábor Áron pedig ágyút ígért és adott, majd több ezer és tízezer társával együtt életét is adta a magyar szabadságért.

Nekünk ma inkább élnünk kell érte. Okosan, elkötelezetten, tisztességgel és következetesen. Mert szabadságharcunkat ma a demokrácia és a jog eszközeivel vívjuk.

Egyre inkább eggyé szervesül a nemzet – átível a határokon, anélkül hogy azokat átszabná. Erről szólt az elmúlt 4 év nemzetpolitikája: az új alaptörvény, a kettős állampolgárság és a választójog kiterjesztése. És igen, erről szól április hatodika, amikor száz év óta az ország és elszakított részei ismét együtt választanak követeket az Ország – immár a Nemzet Házába.

Nem sikerült áttörést elérnünk nemzeti közösségeink belső önrendelkezésének kérdésében. Pedig erősen hisszük, tudjuk: **a megoldás az autonómia**. Itt Erdélyben, a Székelyföldön és a Partiumban sajátos jogállású autonóm közigazgatási régiót akarunk. Egyszóval autonómiát, ahogyan kiáltottuk több tízezer néhány nappal ezelőtt Marosvásárhelyen, a Székely Szabadság Napján vagy néhány hónappal ezelőtt itt Maksán, de Kököstől Bereckig mindenhol százezren a Székelyek Nagy Menetelése során. A jog és a demokrácia eszközével vívott szabadságharcunk tehát erről szól. És ezt csak együtt tudjuk elérni, közösen politikai pártjaink, egyházaink és nem utolsósorban a közösségünk, mert az igazi erő ott van. Önöknél, nálatok, kedves barátaim. És ezt az utat végig kell járni és ezt a harcot végig kell vívni. Nem csak magunkért, hanem inkább gyermekeinkért. Akiktől a jelent kölcsön kaptuk, hogy jövőt biztosíthassunk nekik. Ennél teljesebbet és igazabbat, székely-magyar jövőt itt, szülőföldünkön, a Kárpát-medencében.

Gábor Áron nagyszerű és önfeláldozó példája adjon nekünk ehhez erőt, hitet és kitartást.

Toró T. Tibor